

DOCTORAND'S
ACCEPTANCE
SPEECH

DISCURS
D'ACCEPTACIÓ
PER PART DEL DOCTORAND

This year marks the 32nd anniversary of the assassination of Martin King, Jr. in 1968. We recall his quite matchless oratory when he delivered his incomparable "I Have a Dream" speech in Washington, DC on August 28, 1963, at the March on Washington for Jobs and Freedom and that has prompted the title of my address. Some of what follows was used on New Year's Eve in the National Cathedral, Washington, DC, as we prepared to enter the new century and the New Millennium, and at Uppsala University.

Someone has said, "Yesterday is history; tomorrow is mystery. Only today is a gift, and that is why it is called the present".

Yet we ourselves are not entirely new. We have been formed by all our yesterdays, which we bring with us into our new todays and tomorrows. How certainly true, but a great deal of those yesterdays are filled with the wreckages and debris, which pockmark our historical landscape. We have refined, haven't we, oh so many different ways of being mean and cruel to one another? We have at one time not minded owning fellow human beings as if they were so many animals in the system called slavery, when they were bought and sold, separated from their loved ones, branded, prodded, exhibited and treated as so much merchandise.

This past second millennium, in fact, this past 20th century has seen two so-called World Wars, witnessed instances of genocide almost without number, the Holocaust, and the near triumph of evil systems such as Nazism, Fascism, Communism, and racist apartheid.

Human beings created in the image of God have had their God given dignity trodden callously underfoot and

GOD SAYS:

"I HAVE A DREAM!"

their noses rubbed in the dust, heartlessly, by those who claimed to be superior beings by virtue of their skin color, their ethnicity. The earth is soaked in the blood of millions who have been killed in countless wars across national borders and in far too many civil wars. We have dropped atom bombs on our sisters and brothers in Hiroshima and Nagasaki. We have napalm bombed villages in Vietnam, making kids run away naked and screaming and set alight.

Countless refugees have escaped from the dictatorships and regimes that have violated their fundamental human rights with impunity. Many have just disappeared. Others have been abused and tortured, mercilessly, to satisfy the greed of few for power and wealth.

Children have died from preventable disease . . . countless children have gone to bed hungry whilst other people elsewhere have thrown food away because they suffer from a surfeit of good things. Children have been taught to maim and kill as child soldiers at a time when they should still have been playing, and many have labored almost as slaves to help their families out of debt and have been abused as child prostitutes. And recently, kids have engaged in what seemed to be mindless acts of violence as in Denver, Colorado in the United States, or in Florida, where a 13-year-old shot dead his teacher, or where a 6 or 7-year-old gunned down a classmate.

Religion, the different faiths, have often fueled and exacerbated sectarian strife and spawned extremism in exclusive positions that have given religion a bad name. We have abused and exploited the environment and been wantonly wasteful of irreplaceable fossil fuels. We have devastated the rain forest.

That catalogue of woes is devastating and would be overwhelming had it been the whole story. Mercifully, wonderfully, exhilaratingly, it isn't the whole story. We have ended slavery, haven't we? Freedom and democracy have risen from the ashes and been established in many countries, in Europe, in Asia, in Africa, in the Americas, in the United States, in Canada, in Latin America. It has all happened during the millennium that is just past. Also in this past century we have defeated Nazism and communism, fascism. The Berlin Wall has fallen, and freedom has broken out all over the place.

Of course for me, the glorious wonder has been the defeat of apartheid showing it is possible for forgiveness, for reconciliation to happen. The world has marveled that someone could be in prison for 27 years and emerged unscathed by bitterness to become an icon of magnanimity, forgiveness and reconciliation as a Nelson Mandela. We have won this spectacular victory over the awfulness of apartheid, which would have been impossible without your support and on behalf of millions of my compatriots, I just want to say a very big thank you, thank you, thank you for all that you have done that has enabled us today to have a South Africa that is free, that is democratic, that is seeking to be non-racial and non-sexist.

And so we are about to witness miracles where we had come to think the problems intractable. For peace is now a real possibility in Northern Ireland, especially after the crucial vote by the Unionists to work again with Sinn Fein, and in the Middle East, as we begin a new century, a new millennium. Yes, it is a possibility despite the heart-stopping crises, the intransigent seem to enjoy generating with their brinkmanship, playing with the lives of many innocent ones. We have thrilled, haven't we, at the musical genius of Beethoven and many, many others. Science has enabled us to walk on the moon and to place extraordinary resources at our disposal. We have indeed devastated the resources of our earth planet by a wanton consumerism. But we have also tried to realize what it means to be responsible stewards of the good earth in the environmental ecological movement. Medical science has made magnificent strides in conquering disease and we will surely find a cheap cure for HIV/AIDS and for cancer.

Sometimes there are those who have tended to write young people off, but you know, they are not all on drugs. They are not all violent. In fact most are wonderful, idealistic, and caring, many are involved in voluntary work, in different kinds of ways in poverty-stricken parts of the world. Young people, we want to salute them. For they dream of a different kind of world –not so obsessed with competitiveness, but thinking of how we might be able to cooperate, to collaborate together. Not so obsessed with consumerism and materialism, but really caring, wanting to share, seeking to be compassionate. They care that we spend obscene amounts on what we call defense budgets. They hope, many of them, for the time to come when war will be no more, when we will beat our swords into plowshares and spears into pruning hooks. They dream of the time when the lion will lie again with the lamb.

Yes religious faiths have sometimes, too frequently, done the awful things that we have referred to. But most frequently these days, they seek to work together, to work together for peace, to work together for a different order of society. They have just recently had a Parliament of World Religions in Cape Town, where they have underscored their desire to cooperate for the sake of God's world.

God has brought us to this time, the end of one period and the beginning of another. You know, God has brought us to this point because God believes in us. It's fantastic! I mean, God believes in us. God gives up on none of us. Only once did God look on the mess we had made of things and then decided to make a clean break, to start afresh –the myth of the flood, and then as God set the rainbow in the sky, God promised never again to devastate

his creation in that or any other way. God would never again go back to the drawing board. God would work with us as we are.

You may have heard the story of the Russian priest who was not very sophisticated and was accosted by a brash, young physicist, who trotted out arguments for atheism and said very boldly, "And therefore, I don't believe in God." And the little priest said, "Oh, it doesn't matter. God believes in you. God believes in you."

God believes in us. Yes, we do indeed have an incredible capacity for evil and let's not pretend that is not true –each one of us here could be a torturer. You see, torturers don't have horns growing on their heads. They don't have tails, they look like you, they look like me. They are husbands and fathers. They love. When you see them, they look normal, until you hear them say, "We abducted him. We gave him drugged coffee. We shot him in the head. Then we burned his body because it takes 7-8 hours for a human body to burn, we had a barbecue on the side. We were drinking beer and really burning two kinds of flesh: human flesh, cow flesh." But when you meet this person in the street, he's normal. He comes to church.

We have... all of us –an extraordinary capacity for evil. And each one of us ought to keep saying: "There but for the grace of God go I. Thank you, God, that your grace has made me to be who I am now."

Yes, we have an extraordinary capacity for evil. But that's not the whole story about us, nor is it the most important truth about us. The most important truth, the one that God holds onto, is that we have an extraordinary capacity for good. Fundamentally, we are good. God lays his bet on us, and so God brings us to the beginning of this new century, of this new millennium, clean, clean, unspoiled time! God says, "Get up." He does this often and says, "Try again." For God is giving us the opportunity of a new beginning, that we should start again. For God says, "You know, I created you for goodness. I created you for love, for peace, for laughter, for caring, for sharing, for compassion, for family." And God has a dream –a dream that we will realize that we are members of one family. That's the one lesson God is hoping we will learn. And if it takes millennia for us to learn, God will give us those millennia.

Because the one lesson God wants us to learn: You are family. Not as a figure of speech, but as the most real thing about us. That we're members one of another. In this family there are no outsiders, all are insiders. There are no aliens. All, all, all belong: black, white, yellow, gray, rich, poor, educated, not educated, beautiful, not so beautiful, lesbian, gay, straight. "Hey," God says, "All, all, all." Even those we call extremists, they belong, they belong. That is why it's so radical, that's why, if we are able to accept this truth, then we wouldn't—we couldn't—spend those amounts on budgets of death and destruction, when we know just a small fraction of that would enable God's children everywhere to have clean water, enough to eat, adequate education, accessible health care, safe home environment.

If we believe we are family we would not be discussing what we do with budget surpluses. We would say, "The ethic of family applies. From each according to their ability to each according to their need." And so we'd say, "Where are the hungry?" For you see, we are God's stewards, all of this belongs to God and God says, "I have faith in you."

In the new millennium, let us discover that we are family. We are exhilarated by the hope that we are good, we are good. Let us realize our potential. And God has no one except you, and you, and you, and you, and you, and me to help God realize God's dream, for us to be agents of peace and reconciliation. To ring out the old and ring in the new on a high note of hope, because God believes in us. This God who is Alpha and Omega, the beginning and the end. This God who is always there, God Emmanuel, God for us. God with us. And if God be for us, who can be against us.

Enguany fa trenta-dos anys de l'assassinat de Martin Luther King, l'any 1968. Recordem la seva oratòria sense parió quan va pronunciar el seu incomparable discurs "I have a dream" ["He tingut un somni"] a Washington, el 28 d'agost de 1963, amb motiu de la Marxa sobre Washington per l'Ocupació i la Llibertat, discurs que ha inspirat el títol de la meva intervenció. Part del que diré tot seguit ja ho vaig dir la nit de Cap d'Any a la National Cathedral de Washington, quan ens preparàvem per entrar en el nou segle i en el nou mil·lenni, i també a la Universitat d'Uppsala.

Algú va dir en una ocasió: "L'ahir és història; el demà és misteri. Només l'avui és un regal, i és per això que se'n diu *el present*".

Tanmateix, nosaltres mateixos no som del tot nous. Ens han format tots els nostres ahirs, que portem amb nosaltres en els nous avuis i demàs. Sigui com sigui, una gran part d'aquests ahirs són plens de restes i de romanalles que marquen el nostre paisatge històric. I és que hem refinat tantes maneres diferents de ser mesquins i cruels els uns amb els altres! En determinats moments ni tan sols no ens ha importat posseir altres éssers humans com si fossin animals, en el sistema anomenat d'esclavitud, en què se'ls comprava i se'ls venia, se'ls separava dels seus éssers estimats, se'ls marcava, se'ls colpejava, se'ls exhibia i se'ls tractava com si fossin una mercaderia.

Aquest passat segon mil·lenni, de fet, aquest passat segle xx, ha vist dues guerres anomenades mundials, ha presenciats episodis innombrables de genocidi, l'Holocaust i gairebé la victòria de sistemes malèfics com el nazisme, el feixisme, el comunisme i la segregació racial.

DÉU DIU:

"HE TINGUT UN SOMNI"

Els éssers humans, creats a imatge i semblança de Déu, han vist com aquells que es pretenen superiors en virtut del color de la seva pell, de la seva etnicitat, trepitjaven cruelment la dignitat de Déu i els refregaven el nas per terra. La Terra està amarada de la sang dels milions de persones que han perdut la vida en les innombrables guerres entre països i en moltes més guerres civils. Hem llançat bombes atòmiques sobre les nostres germanes i germans a Hiroshima i a Nagasaki. Hem bombardejat amb napalm pobles del Vietnam, dels quals els infants han hagut de fugir nus, xisclant i encesos en flames.

Innombrables refugiats han fugit de les dictadures i dels règims que han violat impunement els drets humans més elementals. Molts d'ells simplement han desaparegut. D'altres han estat objecte d'abusos i de tortures despietades per satisfer l'avidesa de poder i de riquesa d'alguns.

Molts infants han mort a causa de malalties que es poden prevenir i molts altres se n'han d'anar a dormir morts de fam, mentre la gent d'altres indrets es permet de llençar el menjar pel simple fet que gaudeixen d'una superabundància de béns materials. S'ha fet dels infants soldats prematurs i se'ls ha ensenyat a mutilar i a matar, a una edat en què encara haurien d'estar jugant, i molts altres infants han hagut de posar-se a treballar gairebé com esclaus per ajudar les seves famílies a fer front als seus deutes o bé s'han hagut de prostituir. I, recentment, sembla que hi ha infants implicats en el que semblen actes de violència gratuïta, com els que s'han produït a Denver, a l'estat de Colorado, als Estats Units, o a Florida, on un infant de 13 anys va matar d'un tret el seu professor i un altre infant de 6 o 7 anys va disparar contra un company de classe.

Sovint la religió, les diferents fes, han alimentat i exacerbat les lluites sectàries i han afavorit l'extremisme amb posicions exclusives que han donat mala reputació a la religió. Hem explotat el medi ambient de manera abusiva, i hem malbaratat irresponsablement els irremplaçables combustibles fòssils. Hem devastat la selva tropical.

Aquest inventari de greuges és devastador, i seria aclaparador si no hi hagués res més. Afortunadament, meravellosament, encoratjadorament, sí que hi ha alguna cosa més. Certament, hem posat fi a l'esclavatge. La llibertat i la democràcia han renascut de les seves cendres i s'han establert en molts països, a Europa, a Àsia, a Àfrica, a les Amèriques, als Estats Units, al Canadà, a l'Amèrica Llatina. I tot això s'ha produït en el mil·lenni que tot just ha acabat. També en aquest darrer segle hem derrotat el nazisme i el comunisme, el feixisme. Ha caigut el Mur de Berlín, i la llibertat ha esclatat arreu.

Com és obvi, per a mi allò més gran ha estat la desfeta de l'apartheid, amb la qual s'ha demostrat que hi ha lloc per al perdó, per a la reconciliació. El món s'ha meravellat en adonar-se que algú —Nelson Mandela— es pot passar vint-i-set anys a la presó i sortir-ne sense amargor per esdevenir tot seguit un símbol de la magnanimitat, del perdó i de la reconciliació. Amb tot, aquesta espectacular victòria sobre l'horror de l'apartheid hauria estat impossible sense el vostre suport; per aquest motiu, i en nom de milions de compatriotes meus, només vull dir-vos un enorme *gràcies, gràcies; gràcies* per tot el que heu fet, que ens ha permès tenir avui una Sud-àfrica lliure i democràtica que vol ser no racial i no sexista.

I val a dir que estan a punt de produir-se miracles allà on havíem arribat a creure que els problemes eren irresolubles. Hi ha possibilitats reals d'assolir la pau a Irlanda del Nord, especialment després que els unionistes hagin decidit tornar a treballar amb el Sinn Féin; i també a l'Orient Mitjà, en aquest inici de segle, de mil·lenni. Sí, la pau s'obre camí malgrat les greus crisis, malgrat que els intransigents sembla que gaudeixin amb la seva política de la corda fluixa i jugant amb les vides de moltes persones innocents. Certament, ens hem emocionat amb el geni musical de Beethoven i de molts, molts altres. La ciència ens ha permès de caminar sobre la Lluna i de posar a la nostra disposició un nombre extraordinari de recursos. En realitat, però, amb el nostre

consumisme desenfrenat hem devastat els recursos del planeta Terra. Tanmateix, també hem intentat adonar-nos de què significa ser administradors responsables d'aquest planeta en el moviment ecològic de protecció del medi. La ciència mèdica ha fet grans avenços en la guarició de malalties, i és ben segur que trobarem un guariment barat per a la sida i per al càncer.

A vegades trobem gent que intenta arruïnar la joventut, però bé sabem que no pas tothom pren drogues, i també que no tothom és violent. De fet, la major part dels joves són meravellosos, idealistes i compromesos; i molts duen a terme tasques de voluntariat, de diverses maneres i en parts del món castigades per la pobresa. Volem, doncs, saludar el jovent. Perquè somnien en un món diferent, no tan obsessionat per la competitivitat, i pensen en com podríem cooperar, col·laborar plegats. No pas obsessionats amb el consumisme i el materialisme, sinó compromentent-nos realment, volent compartir, sent compassius. Per això els preocupa que destinem quantitats indecents de diners al que anomenem pressupostos de defensa. I esperen, molts d'ells, que arribarà un dia en què ja no hi haurà més guerres, en què les espases esdevindran arades i les llances, tisores de podar. Somnien en el dia en què el lleó s'ajaurà de nou al costat del xai.

Certament, a vegades —massa sovint— les diverses religions han fet les coses horribles a què hem fet referència. Avui dia, però, el que busquen majorment és treballar plegades, treballar plegades per la pau, treballar plegades per un nou ordre social. Fa ben poc es va constituir a Ciutat del Cap el Parlament de les Religions del Món, en el qual van remarcar el seu desig de cooperar per assolir un món de Déu.

Déu ens ha dut fins a aquesta època, que és el final d'un període i l'inici d'un altre. I si ens ha dut fins a aquest punt és perquè Déu creu en nosaltres. És fantàstic! Ho repeteixo: Déu creu en nosaltres. Déu no renuncia a cap de nosaltres. Només en una ocasió Déu, en veure l'embolic que havíem creat, va decidir recomençar, començar de cap i nou —el mite del diluvi universal—, i tot seguit, quan va fer aparèixer en el cel l'arc de Sant Martí, Déu va prometre que mai més no devastaria la seva creació ni d'aquella ni de cap altra manera; que no tornaria a fer taula rasa; que treballaria amb nosaltres tal com som.

És possible que hàgiu sentit la història d'aquell capellà rus no gaire sofisticat al qual es va atansar un físic jove i descarat que li va plantejar arguments per a l'ateisme i que va concloure enèrgicament: "Per tant, jo no crec en Déu". I el petit capellà li va respondre: "Tant se val, perquè Déu sí que creu en vós. Déu creu en vós".

Déu creu en nosaltres. Certament, tenim una capacitat increïble per al mal, i encara que no vulguem creure-ho, cadascun dels que som aquí podríem ser un torturador. Perquè els torturadors no tenen pas banyes, ni cua, sinó que tenen un aspecte com qualsevol de nosaltres. Són marits i pares de família. I estimen. Quan els veus semblen normals, fins que els sents dir: "El vam segrestar, li vam donar cafè enverinat i li vam disparar un tret al cap. Aleshores en vam cremar el cadàver, i com que un cos humà triga entre set i vuit hores a cremar-se, vam fer una barbacoa al costat. Mentre anàvem bevent cervesa anàvem cremant dues menes de carn: carn humana i carn de vedella". Però quan et creues amb aquesta persona pel carrer t'adones que té una aparença normal. Fins i tot va a missa.

Cadascun de nosaltres tenim una capacitat extraordinària per al mal. I cadascun de nosaltres hauríem d'anar repetint sempre: "No persegueixo sinó la gràcia de Déu. Gràcies, Senyor, perquè la vostra gràcia m'ha fet com sóc".

Sí, tenim una capacitat extraordinària per al mal. Però això no és tot el que es pot dir de nosaltres, ni tampoc és la veritat més important sobre nosaltres. La veritat més important, aquella per la qual es guia Déu, és que tenim una capacitat extraordinària per al bé. Fonamentalment, som bons. Déu aposta per nosaltres, i així Déu ens porta al començament d'aquest nou segle, d'aquest nou mil·lenni: una era neta, neta i

incontaminada! Déu ens diu: "Alceu-vos". Ens ho diu sovint i hi torna: "Torneu-ho a provar." Perquè Déu ens dóna l'oportunitat d'un començament nou, de tornar a començar un altre cop. Perquè Déu ens diu: "Sapigueu que us he creat per al bé. Us he creat per a l'amor, per a la pau, per a la riialla, per a l'afecte, per compartir, per a la compassió, per a la família." I Déu té un somni: el somni que ens adonem que som tots part d'una mateixa família. És l'única lliçó que Déu espera que aprenguem. I si calen mil·lennis, perquè n'aprenguem, Déu ens donarà aquests mil·lennis.

Perquè aquesta és l'única lliçó que Déu vol que aprenguem: "Sou una família". No pas com una expressió retòrica, sinó com el fet més real entre nosaltres. Que uns som part dels altres. En aquesta família no hi ha estranys: tots som parents. No hi ha forasters. Tothom, tothom, tothom hi cap: blancs, negres, grocs, grisos; rics, pobres; instruïts, no instruïts; bells, no tan bells; lesbianes, gais, heterossexuals. "Ep!" ens avisa Déu: "Tothom, tothom, tothom." Fins i tot els que anomenem extremistes, també hi caben, també hi caben. És per això que és tan radical; és per això que, si fóssim capaços d'acceptar aquesta veritat, no dedicaríem, no podríem dedicar aquests enormes pressupostos a la mort i a la destrucció, sabent que n'hi hauria prou amb una petita fracció perquè els fills de Déu de tot arreu tinguessin aigua neta, prou menjar, una educació adequada, accés a la sanitat, cases i carrers en condicions.

Si estiguéssim convençuts que som una família, no discutiríem què n'hem de fer, dels excedents pressupostaris. Diríem: "Ens hem de guiar per l'ètica de la família. Que cadascú porti segons les seves capacitats, i que cadascú rebi segons les seves necessitats". I per això diríem: "On són els que pateixen fam?". Perquè, sabeu, som els administradors de Déu, tot això pertany a Déu i Déu ens fa saber: "Tinc fe en vosaltres."

En el nou mil·lenni cal que descobrim que som una família. Deixem-nos engrescar per la idea que som bons, que som bons. Adonem-nos de tot el que podem fer. I Déu només et té a tu, i a tu, i a tu, i a tu, i a tu, i a tu, i a mi, per ajudar-lo i fer realitat el seu somni, perquè siguem agents de la pau i de la reconciliació. Per acomiadar el que és vell i per celebrar el que és nou, amb una cançó d'esperança, perquè Déu creu en nosaltres. Aquest Déu que és l'alfa i l'omega, el començament i el final. Aquest Déu que sempre és aquí, Déu Emmanuel, el Déu per a nosaltres. Déu amb nosaltres. I si Déu és amb nosaltres, qui pot estar contra nosaltres?